

משרד
התרבות
והספורט

מזרע אורית
עמק יזרעאל

תערוכת אמני עמק יזרעאל ה-9

מוזיאון העמק, קיבוץ יפעת • 9-26.5.2021

אוצרת התערוכה: נורית טל-טנא | הפקה: דוד הירש | david@go2print.co.il

"אולי עוד קיץ, אֶנְחֵנו נִפְגֵּשׁ,
כָּלֵנו נִתְרַגֵּשׁ - זֶה נִפְלֵא.
אולי עוד קיץ נִמְחָה אֶת הַדְמָעָה.
וְאִם תִּגִּיעַ הַשָּׁעָה וְנִבְקֵשׁ אוֹלִי עוֹד קִיץ נִפְגֵּשׁ..."

[מילים: שמרית אור]

והנה אנו נפגשים, נושמים לרווחה לאחר חודשי סגר ארוכים, בתערוכת "אמני עמק יזרעאל", התשיעית. כמדי שנה, התערוכה מהווה מוקד עליה לרגל למבקרים מרחבי הארץ, המבקשים לחוות את רחשי לב המקום באמצעות מפגש אמנות חזותי, מגוון, עכשווי ובן דורי המייצג את פועלם של אמני העמק, ביניהם: אמנים בינלאומיים לצד נציגי בוגרי המכון לאמנות מ"מכללת אורנים" וכן אמני כפר תקוה. השנה, רבות מהיצירות עוסקות בחוויות התקופה החולפת, שהושפעה ממשבר הקורונה בהתייחסות למתחם הפנים והחוץ.

התערוכה מתקיימת, כחלק מחגיגות שבועות במסגרת אירועי פסטיבל "חלב ודבש", בתמיכת המועצה האזורית עמק יזרעאל.

נורית טל-טנא - אוצרת התערוכה | דוד הירש - יוזם ומפיק התערוכה

אנו מארחים את חברי כפר תקוה, מקום מיוחד לאנשים מיוחדים

חברי "כפר תקוה", מקום מיוחד לאנשים מיוחדים על גבעות זייד שבעמק יזרעאל, מציגים כמדי שנה מקבץ יצירות אקלקטי של אמני הכפר, בהדרכת שרון דורון.

האמנים, הינם בוגרים עם מוגבלויות קוגניטיביות ותקשורתיות ברמות שונות. ביניהם יוצרים שניתן לכנותם: אמני "ארט ברוט" - יצירתם הייחודיות מתאפיינות בסגנון נאיבי, גולמי, חופשי, לעיתים חזרתי, עז צבע.

הצבע והקו ביצירותיהם מהווים לעיתים קרובות שפה, ביטוי רגשי, תנועה וזרימה. רובם מפתחים את סגנונם באופן עצמאי, ללא לימוד מקצועי, אלא בעיקר מתוך התבוננות חיצונית ופנימית. כפי שמתארת מאליה אמטינה [Mahlia Amatina], אמנית עכשווית בינלאומית, המוגדרת על הרצף: "פרצי הצבע מביעים את התפעלותי מהמרחב, הזמן והטבע... עולם הנפש שלי לא נשאר דומם, הוא מספיק בשבילי על מנת לתפוס שברים ממנו בדימוי או בצליל".

אסנת סנד, (כפר תקוה)

מציגה ציור עץ צבע "קערה עם פירות". בציוריה היא מתמקדת בעיקר בנופי שקיעות או פורטרים אקספרסיביים שהם ספק דמות, ספק מסכה, המותירים רושם עז על הצופה. היא מציירת לרוב ללא רישום מקדים, אלא ישירות בצבע, במשיחות עזות ובטוחות ובחירת צבעים ייחודית. אסנת, דיירת יחסית חדשה בכפר, ציירה והציגה בתערוכות שונות בעברה.

יונתן סינגר, (כפר תקוה)

מציג נוף בתוך כפר תקוה "מתחם כלנית" החדש, מתוך מרפסת בית מגוריו, רישום ואקוורל. יונתן, צייר ותיק, הציג עד כה במספר תערוכות ברחבי הארץ, מתעניין במורכבות הצורנית של מפעלים, מגדלורים ונופים מתקופת ילדותו במיון, ארה"ב. סופג השראה מטיולים ונופים הסובבים אותו. ציוריו מתאפיינים בדיוק רב ומתן תשומת לב לפרטים.

ליאת לוי, (כפר תקוה)

הציור "נוף" מתאר נוף המורכב משילוב של נוף ירושלמי ואלמנטים דמיוניים, בעפרונות רישום. ליאת, אמנית רב תחומית צעירה, ציירת, משוררת, נגנית וזמרת. יוצאת בציוריה להרפתקאות אל עבר נופים קסומים, בעלי חיים ודמויות בסגנון נאיבי ועשיר. ציוריה לרב מורכבים שכבות: רישום ברור בעפרון, שכבות צבע והשכבה האחרונה היא למעשה סיפור מלא דמיון שליאת יוצרת מתוך התבוננות בציור הגמור.

מאיר קבלי, (כפר תקוה)

מציג את ציור "האיש והטלה" בהשראת ציורו של הצייר והמאייר שלום סבא. על פי דבריו של מאיר, בשונה מציורו של סבא, שם מודגש דמות הרועה שתי הדמויות, הלבוש והנוף שברקע. מאיר, אמן ותיק, בעל דמיון עשיר, ציוריו עדינים ומדויקים והוא מרבה ברישום בעפרונות צבעוניים. תהליך יצירתו נמשך זמן רב תוך הקפדה על בחירת הצבעים והקומפוזיציה לפרטי פרטים. סגנונו ריאליסטי, פיגורטיבי ולעיתים גם סוריאליסטי.

מיכאל רנסקי, (כפר תקוה)

מציג נוף צפתי באקריליק על נייר, בהשראת הציירת ציונה תגר. מיכאל מצייר בעיקר נופים, מתוך התבוננות ומהדימיון, עובד בשכבתיות, כלחיצות חזקות ולמרות שסובל ממגבלות בתנועה, ידו מצליחה ליצור ציורים מרשימים, כשהרעידות מוסיפות נופך מיוחד ואחר לציוריו. מיכאל, אמן, משורר, הוגה ואסתטיקן.

נדב צרפתי, (כפר תקוה)

אוהב לצלם את הטבע. במסגרת טיול משפחתי ב-2015, בתקופת יצירתו במפגשיו הפוטותרפיה. תפס בעדשת המצלמה רגע וייחודי וקסום, בו שני בעלי חיים על עץ כל אחד בשלו פונה לכיוון אחר. נדב, צעיר סקרן, בעל מגוון תחומי התעניינות, וספורטאי מצטיין.

רז מאיר, (כפר תקוה)

בציורו הנאיבי מופיע כלב מלא הבעה, ציור שטוח רב צבע בהשראת ציורו של הצייר אליעזר וייסהוף. רז, אמן רב תחומי צעיר, צייר, כנר וספורטאי. לרוב מתחיל את ציוריו ברישום כרוך של קווי המתאר ואז מכסה בלחיצות את משטח הציור באופן כזה בו מתקבל ציור חם, עז וצבעוני מאוד.

שוש חי-עם, (כפר תקוה)

ציור אקוורל של בניין ימק"א בירושלים, נעשה מתוך התבוננות וזכרון ילדות. שוש, ילידת ירושלים, מתגוררת בכפר למעלה מ-30 שנה, מרבה לצייר את נוף ילדותה, בקווים עדינים ובצבעי מים. הציור מהווה עבודה יכולת להתמודד עם מצבי דחק, להרגע ולהתחבר לאירועים משמעותיים בחייה.

אבי וינברג

מציג עבודה בשמן על בד מתוך סדרת עבודות המכונות "הנוף הנספג בתוכי", עבודה אקספרסיוניסטית סמיכה וגדושת צבע. לדבריו: "הצבעים מובילים אותי להעלות על הבד זיכרונות מנופים שונים שנספגו בתוכי, שני ברושים שנתרו בודדים, שדרה נשכחת, מקבץ עצים בלב השדות ושדה שהצהיב בעיצומו של קיץ."

אברהם בן חור פלגי

פסלי הברזל המונומנטליים שלו נוצרו בשיטה פרי פיתוחו, בה מסת הברזל מדמה לשזירה גמישה, אנכית ואופקית - שתי וערב. מלאכת השזירה/האריגה המסורתית הנחשבת למלאכה נשית, עוברת אצלו טרנספורמציה, היא הופכת למלאכה גברית פיסית, הכרוכה בריתוך, חימום וכיפוף. בתערוכה האמן מציג התפתחות בעבודתו הפיסולית, לראשונה הוא מוסיף מבע אנושי ואלמנט רדי מייד כחלק אינטגרלי, בפסלו "בן אנוש". אברהם הציג בתערוכות שונות, במהלך 15 שנה לימד פיסול במכללת אורנים במגמת אמנות בסדנת הפיסול. לדבריו: "הברזל-כחומר, ואני העבד שלו".

אברהם סדרינס

מציג עבודות מתוך הסדרה "שורשים", מחייה זיכרונות מהאלבום המשפחתי תצלומים בשחור-לבן, באמצעות אדפטציה ציורית חדשה משלו. וכך בציור "יום הולדת" האמן מתייחס לתצלום משנות ה-50, בו מופיעה ילדה (אשת האמן) ישובה על כרכי אביה וסביבה המשפחה החוגגת. אברהם בוחר ליצור מנעד רחב של משמעויות בציור זה, באופן בו הוא מטפל בדמויות השונות, חלקן נמסכות מעומעמות בחלל וחלקן מודגשות. משחק מושכל של שימוש בצבע.

אברהם, נולד בארגנטינה. בוגר בית הספר לגרפיקה בבואנוס איירס. עלה לישראל בשנת 1970 והצטרף לקיבוץ גזית, השלים לימודיו בבית הספר לאמנויות בתל-חי.

אברהם פורת

"מדבר בפרחים", מביא מיופי גינתו הצנועה שבקיבוץ מזרע, תצלומי פרחי קקטוס.

אדוה דרורי

מציגה עבודת וידאו שהינה תיעוד חלקי ממיצג: "נפש - DUSZA" (2004) שהוצג בפולין במסגרת פסטיבל פרפורמנס בינלאומי. במיצג האמנות מופיעה כשהיא לבושה בשמלה עליה תפורים תצלומי קרובי משפחה וחברים של סבתה שנספו בשואה, בפולין, התצלומים תפורים גם על גבי השטיח הפרוש תחתיה. לאורך המיצג אדוה עוסקת בתהליך רפטיבי בו היא פורסת לחם, ומטגנת ומטביעה את סמל המגן דוד ואת המילה "נפש" על גבי הפרוסות ומציעה אותן לאכילה לקהל, (תוך שהיא משתמשת ביריעות כדי תינוקות ונעלים שנרכשו מחנות יד שניה בפולין ובשמן חזיר וזית). במקביל היא מצלמת במצלמת פולורואיד את הקהל האוכל ומצרפת את התצלומים לשטח, ומאפשרת לקהל לצייר על התצלומים באמצעות קעריות דם. המיצג האינטראקטיבי מתגבש ומתהווה תוך כדי תנועה, כך גם האובייקט דינאמי ותלוי אינטראקציה למול הקהל המשתנה. לדבריה, הקהל בפולין חלקו כלל לא שמע על השואה, המיצג מהווה פתח לאינטראקציה ושיח והוא מוקדש לחנה דרורי, סבתה, שכרחה מקרוב, רגע לפני המלחמה והקימה את משפחתה החדשה בעמק יזרעאל.

אדוה ראה עצמה כאמנית **site specific** המתייחסת למקום ולזמן באופן ישיר. כתמיד עבודתה שזורה במלאכות "נשיות", דוגמת: אריגה, בישול, תפירה.

אורלי יוספזון חלמיש

לדבריה: "עם האמונה שהאמנות היא שפה אוניברסלית וכלי ידיעת שפת המקום, טסתי במהלך ארבע שנים פעמיים בשנה, לקונגו לבקר את ניר בעלי, שעבד שם. מצוידת במזוודה מלאה חומרי אומנות (תרומת חברת LR GROUP), הגעתי להתנדב בבית יתומים בכפר קינקולה שם העברתי חוגי אומנות לכ-200 ילדים בו זמנית. הציור המוצג נוצר עקבות געגועיה לילדי בית היתומים, מתוך התבוננות בתצלום שצילמה. אורלי, מדריכה בכירה לאומנות משקמת כוגרת המדרשה לאומנות בבית ברל. כוגרת בית הספר גליץ לצילום ולימודי פוטותרפיה במרכז שילוב. לימודי ציור אצל רפי שנייר במוזיאון וילפריד בהזרוע. מנהלת מועדונית "שקד" לילדים, נוער ובוגרים בעלי צרכים מיוחדים, בהושעיה.

אילנה גבאי

עוסקת בפיסול קרמי, עיקר נושא יצירתה הינו דמויות פיגורטיביות בתערוכה היא מציגה קבוצה פיסולית של "חלוצי העמק", שנוצרה במלאת 110 שנים למרחביה. לדבריה: "העיסוק באומנות מעניק תרפיה לנשמה, אנרגיה וכוח ליצירה ומאפשר לבטא את הרגשות והחוויית האישיות". והיא מביאה מדברי החוקר האמנות והפסיכולוג הסיני צונג בן יוין: "פיסול הנו אמנות שמרחיבה הלב והדעת נוכחות פסל אהוב בבית או במקום העבודה, מעשירה איכותית את הסביבה ומשרה על המסתכל אורה נעימה, מרגיעה ונוחה". אילנה, עוסקת בפיסול כ-30 שנה, מנהלת סדנאות לפיסול קרמי למבוגרים וילדים בסטודיו במרחביה.

אלה צימבליסטה ננצל

ביצירתה "קיים-מוצע", מפת השרטוט והשיפוץ של אולם יפעת משמשת אותה כמצע, עליה היא רושמת מקטעים ממחברתה האישית. האמנית משלבת בין זמנים ומקומות ובין קודש לחול, ומייצרת רב שיח המפגיש דת, תרבות ומבנים אדריכליים המשמשים באופן מרובד את הפרט והכלל מתוך רצונה לאיחוד בעמק וכאמירה רעיונית עמוקה לגבי העתיד ותפיסת המציאות. בין הרישומים המופיעים: פסלי בודהה, מגדל השעון ביפו העתיקה, "פרח החיים" כשסביבו ציפורים. המקומות והסמלים טעוני משמעות "קדושה". אלה כמו מבקשת לומר, כי השרטוט הגשמי של האולם מקביל לרישום עתידי פנימי שלה לעולם "רוחני, 'חדש' שיחול על כולנו.

אלי שמיר

בשנים האחרונות, זוכה הצייר לשיאי הכרה ציבורית וממסדית חדשים. והרי זה אלי בן כפר יהושע דור שלישי למייסדיו, אשר יועד להמשיך את עבודת המשך והאדמה. אלא שכבר בילדותו ונעוריו המוקדמים היה ער לסביבתו האמנותית וגילה את משיכתו לאמנות וליצירה. הוא זוכר את ציוריהם של מרדכי לבנון ושל פנחס ליטבינובסקי שראה בבית סבתו בירושלים, וכבר בנעוריו החל ללמוד באופן מסודר וקבוע אצל האמן אברהם ישכיל ב"אהל שרה", אולפן שאותו פקד במשך ארבע שנות לימודיו בבית הספר התיכון.

בתקופה זו פיתח סגנון אישי וייחודי שמצא ביטוי בעיקר בתחום הרישום בפחם. מאוחר יותר בין השנים 1977-1981, כסטודנט ב"בצלאל", יצירתו נדחת בביטול גמור מצד המורים והתלמידים. לאורך השנים, בחר ללכת על פי צו ליבו כאמן בניגוד ליעוד הקולקטיבי. בדרך חתחתים יצר בדם לבו את דרכו הייחודית השפה "האלי שמירית", כשדור יוצרים חדשים מבית מדרשו זוכה אף הוא להכרה.

בעבודתו האחרונה, המוצגת בתערוכה "דיוקנה של אמא" (דיוקן האם הוצג בעבר בוורסיות שונות), ניצבת אמו על רקע נוף הכפר, עומדת חזיתית לפניו נטועה באדמה אבל גם קצת מרחפת מעליה ומבטה מביע סיפוק והשלמה, אך עדיין דאגה של אם בת 88 לבנה בן ה-67.

בועז לניר

ראש כבש ערוף ומדמם מופיע במרכז הקומפוזיציה הצילומית של בועז. "אסתטיקת המוות" הזו המבחינה והמהפנטת בו זמנית, צולמה במסגרת חג הקורבן המוסלמי. מקובל לקשר חג זה לסיפור "עקדת ישמעאל", המבוסס על סיפור "עקדת יצחק". נושא הקורבן, הצו האלהי לעקידת הבן והתפנית בה מוקרב הש. העלילה המשותפת לשתי הדתות מבטאת את האמונה המוחלטת באל, עד כדי נכונות להקרבת הבן.

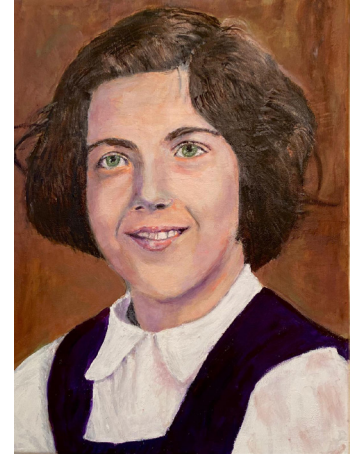
בועז בתצלומו מבקש להציב לצופה סימני שאלה רבים אודותיו, יהודים ומוסלמים, כחברה ישראלית הטרוגנית עכשווית אחת שהינה מפוררת, מדממת ושסועה.

בועז, עבד שנים כצלם ב-"7 ימים" מוסף "ידיעות אחרונות", "על המשמר" והמוסף "חותם", מגזין לאמנות "סטודיו" וכתבי עת וספרים נוספים. וכן תצלומיו הוקרנו בסרטים דוקומנטריים. הציג בתערוכות בארץ וחו"ל. נגטיבים מארכיון צילומיו נסרקו לספריה הלאומית באוניברסיטת הרווארד בארה"ב למחקר, תיעוד ושימור.

גבריאל אביבי

"בגיל 73, עם ידיים נכות מ-35 שנה של דלקת פרקים ראומטולוגית, גיליתי את הציור. והציור מגלה לי מחדש את עצמי ואת סביבתי, ממלא אותי בתשוקות חדשות, ופורץ לי גבולות בגוף ובנפש. נולדתי וגדלתי בקיבוץ מזרע שבמעמק יזרעאל, שם הקמתי משפחה". גבריאל משתתף בתערוכה זו הפעם הראשונה, מציג ציור בשמן על בד שציור מתוך התבוננות בתצלום, דיוקנה של ילדה ירוקת עיניים.

ג'נאת אמארה נאטור

הציור ככלי המאפשר בעבודה טיפול ברגש, תהליך טיפולי תוך שהיא מעלה על הבד שאלות, חוקרת ומגיבה לדיאלוג הפנימי שלה עם נשמתה. מסע התבוננות הנע על ציר פנים-חוץ / חוץ-פנים וחוזר חלילה. הדבר בא לי די ביטוי בעבודות "דיוקן עצמי" ובסדרת עבודות "אמא שלי" וכן בעבודה הנוכחית המוצגת, המוכנה: "חמלה". ג'נאת עוסקת ברגשותיה המורכבים כלפי אביה, במהלך הציור היא מצליחה להמיר את רגשות הכעס לחמלה.

ג'קי סרוו

משתתף בתערוכה זו הפעם הראשונה "מאז שהגעתי למרחביה לפני כשש שנים, אני מצלם את נופי העמק בצילומים פנורמיים, בניסיון ללכוד בדימוי אחד את כל רוחב המבט. תמונה זו צולמה מעל גבעונה באביב האחרון בשעות הצהריים המאוחרות. מימין: תל יוסף, עין חרוד, גבע וכפר יחזקאל, ובמרחק: גבעת המורה" (ג'.ס.). ג'קי, בוגר לימודי צילום מכללת ויצ"ו חיפה, צלם מסחרי, מורה לצילום, אמן.

דורון וולף

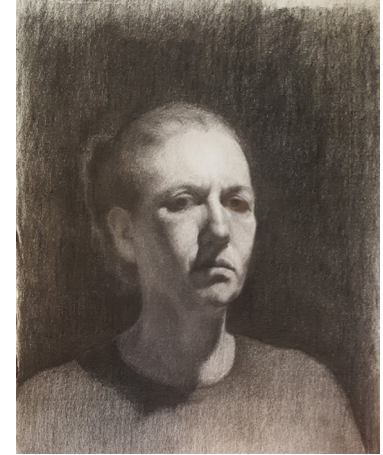
כתמיד, יצירתו עוסקת בתחביר בין תולדות האמנות לרמזים ביוגרפיים מחייו. וולף מעלה שאלות אודות מקור והעתק, יחס בין צילום לציור ומשך זמן העשייה השונה והמשתנה בין המדיומים. באמצעות שאלות אלה, האמן מתבונן על אורח החיים העכשווי וכוחן באופן ביקורתי את הסביבה המשתנה. ציוריו הפיגורטיביים, כשמן על בד, נוצרים במהלך עבודה איטי ועמלני ומתכתבים עם ציורי "ואניטאס" וציורי תפנים מהמאה ה-17.

בתערוכה, מוצגת העבודה "אלסקה", מתוך סדרה בהשראת מוזיאון הטבע בניו יורק. בה מושם דגש ביחס בין כולא לכלוא, בין אדם, סביבה וטבע. קבוצת אנשים, מתבוננת בפחלצים המוצגים בתפאורת נוף פנורמי בחלל מוזאלי חשוך. העבודה מייצרת קפסולות תרבות-טבע, ארכאיות ועתידיניות באחת, ותחושת קיפאון בזמן בין הטבעי למלאכותי.

דלית פרוטר

רושמת את דיוקנה בפחם על נייר מתוך התבוננות ישירה במראה, תהליך אינטימי מעמיק וממושך, המייצר אצילה תחושת מחקר, מבט מהחוץ אל העצמי, המלווה בהצפת רגשות ובאיתור התנוחה המדויקת, וסך ההשלמה עם הנראות. רישום תובעני זה חדש בעשייתה של פרוטר, עד כה עסקה בציור שמן מתוך התבוננות בתצלום.

דורה בר

בציורה "קורונה", היא משלבת תמונות מקופות שונות. מראה שוק הכרמל מהתקופה הנוכחית (בהשראת תצלום של תומר אפל באום לעיתון "הארץ"), ותמונת משפחה אמריקאית מקליפורניה, משנות ה-20 של המאה שעברה, מימי השפעת הספרדית (בהשראת תצלום מהמאגר - (OAC (Online Archive of California)). התמונות משתלבות זו בזו כאשר מהצד מביט מחוץ נכד האמנית - אוגוסט, המסמל את העתיד.

הדס לוי

מציגה שתי עבודות: "ג'ינה בריאה", ודיוקן עצמי המכונה "דומם, צומח, חי, אהבה". האמנית מבקשת לעסוק באהבה שאינה תלויה בדבר. כשם שהיחסים מופעים בטבע, דוגמת מערכת יחסים בין הדבורה לפרח, חיבור וקשרי נתינה אין סופית ללא מחשבה תועלתית. לדבריה, בשנה האחרונה החלה להקשיב להרצאות תודעה ולימודי קבלה. המסרים אודות ההשתוקקות להיות אחד עם העולם, מוצאים את ביטויים אצלה בסדרת עבודות בשמן על הבד, העוסקות בחיבור בין העולמות: הדומם, הצומח, הדומם ואהבה.

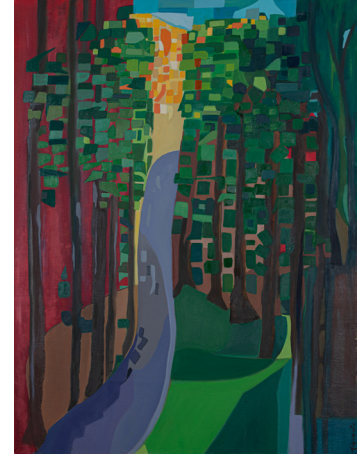
הלל לוטקין

הסדרה המוצגת מביאה לידי ביטוי חזותי את הדמויות המופלאות של הסופר יצחק שבזיס זינגר. לדברי האמן: "נהייתי מקריאת הספרים, וכאומן יוצר, דמיתי בראשי את מראם ולבושם של הדמויות השונות. רציתי לתת להן ביטוי גרפי ממשי. שנים יצרתי בטכניקת הקולאז' הפעם החלטתי לעצב את הדמויות בטכניקת חיתוך והדפסי לינוליאום, ובדומה לקולאז' גם במקרה זה לאחר ההדפסה יש אלמנט של הפתעה מהתוצאה הסופית. ביו הדמויות: השטן מגוריי, שושה, העבד, ינטל, הזקן של פופקו, מש' מושקאט, הקוסם מלובלין, המשוגע והגולם".

חדוה מלר ברזילי

"הכל התחיל כאשר טסתי לטוסקנה לסדנת ציור. הבנתי שאני לא רואה את הנוף כפי שרואים אחרים, לאחר ניסיונות כושלים לצייר כמו כל הקבוצה, החלטתי לצייר מה שאני באמת רואה, והנוף הטוסקני המרהיב עבר במדויק לקנבס בצורות ובכתמים. בשנתיים האחרונות התחלתי ללמוד ציור, אחרי עשרות שנים שעסקתי בהוראת פיתוח קול, בצורת הצליל, בצבעוניות ובמבנה הפנים, כל אלה עברו באופן טבעי להבנת הפרספקטיבה וצורות האובייקט אותו אני מציירת. הצבעוניות שאני מדמינת בשמיעה עברה לבדים והאפשרות לראות אפק צבעוני, מרחבי טבע והתבוננות פתוחה שמחברת את העין והדמיון, ללא האלמנט הסאונד אליו הייתי מורגלת".

טלי מילשטיין

"בהדר מאופק ואילים" (דיוקנם של טליה רז ועמית שומרת), היא העבודה האחרונה של האמנית, מתוך סדרת עבודות העוסקות באינטראקציה המתרחשת בין כותלי הבית. באמצעות הצצה ותיעוד של רגעים טריוויאליים בחייה של משפחה צעירה היא מנציחה את החולף, הארעי, המקרי, הנשכח, הזניח וחושפת בפני הצופה שרטוט עדין של מהות אנושית ייחודית, כזו שמשתקף בה גם הרהור פנימי שלה אודות מוסד המשפחה. מילשטיין היא ציירת פיגורטיבית ריאליסטית, בוגרת המכון לאמנות במכללת אורנים. הציגה בין השאר בריד צבע טרי וב"זום", עבודותיה מופיעות באוסף דובי שיף ובאוספים פרטיים אחרים.

ידידה מור

מציג פסלים שהינם גרסה מוקטנת לפסלי חוצות, המוצבים במקומות שונים ברחבי הארץ, מאילת ועד מעלות. הפסלים מציגים סידרה שנוצרה בשפה ייחודית של טיפול בחומר (ניפוץ החושף את המינרל ומהוה קונטרסט לחלקים מעובדים). ידידה, יליד ירושלים שנת 1951, בוגר לימודי קרקע ומים באוניברסיטה העברית, עוסק בפיתוח חקלאי בארץ ובח"ל. חבר "אימפקט" ארגון האומנים בישראל. לימוד רישום וציור - סמדר כץ, השתלמות בקררה איטליה בפיסול אבן, מפסל בכרזל ובאבן.

יונתן טל

כתמיד, מציג סצנה אנושית נרטיבית רבת משתתפים, בשפתו הייחודית המתובלת בהומור. והפעם הוא עוסק באהבה: "חג אהבה בבוסתן" ו"סרנדה לקציצה". ומשתף אותנו בסיפורים מהווה מראשית ההתיישבות: "בשנותיו הראשונות של הקיבוץ, נחג חג האהבה בבוסתן. גילם הצעיר של רוקים ורוקוקות שעזבו בית ומשפחה, תרם בדרכו להכרה בחשיבות מוסד הנישואין. במקום בו יופיו של הטבע התמזג באופי האדם חלה התנגשות בין עקרונותיו של א.ד. גורדון אבי תורת דת העבודה שאין כלתה, שהושפע רבות מטולסטוי לבין פעילות משולבת, שנבעה ממצבם ההורמונאלי של החלוצים". ומה בנוגע לקציצה? "לאחר שנים בהן ניזונו מתפריט סגפני של צנון בריבה הוצגה בפניהם הקציצה. המצאה יהודית ממרכז אירופה. בשר טחון וחרוך על האש. הייתכן שדווקא הקציצה הביאה לפלחים שלנו את "פרס קפלן לעבודה"? מראה הקציצה בתוך ה"מנשקה" הביא לנטישת המזלגות וריצה חזרה למגב ולקומבין".

יזהר דורון

"נוף מורכב" הינו מיצב הכולל מספר עבודות דו צדדיות התלויות במערך המוליך את הצופה לתנועה מכיוונים שונים. כריקוד פנימי וחיצוני בנוף המורכב, המכיל: קו אופק, גדר תיל, אישה ותינוק, הנעים במקצבי הזמן.

יעקב דורצ'ין

יצירתו הפיסולית מפיחה נשמה בברזל. מאסת הברזל הכבדה עוברת תהליך ריתוך. רדי-מייד של חומר תעשייתי בשילוב כותרת לירית רכה. והנה עוד רגע גוש החומר הכבד בקלילות ירחף לו. יצירתו המוצגת בתערוכה: "מלאך מעל באר" מהשנה האחרונה, מצטרפת לסדרת המעוף המתמשכת.

דורצ'ין - פסל, צייר, מדען, מהאמנים החשובים והבולטים בישראל בעשורים האחרונים ומכירי הפסלים בארץ. עבודותיו נטועות עמוק בנוף הישראלי ובטבע ועוסקות בנושאים מקומיים ואוניברסליים. יצירותיו הוצגו בתערוכות יחיד וקבוצתיות רבות בארץ ובעולם.

על עבודתו ויצירותיו זכה בפרסים רבים וחשובים, בהם פרס ישראל בתחום האמנות הפלסטית לשנת תשע"א ופרס א.מ.ת. לתרבות ואמנות.

כרמל איבי

בתערוכה מוצגות שתי עבודות מסדרה שהתהוותה ונוצרה במהלך שנת הקורונה. כל עבודה היא קולאז' המחבר בין דימוי שהינו תצלום עכשווי של כרמל את ילדיה, אותם היא מצלמת בסביבתם הטבעית, לרוב בחיק הטבע, כשהיא מתחקה אחר עולמם מתוך עמדה אמהית המתכוננת מהצד, כזו הכמהה להעניק בטחון והגנה ובו זמנית עצמאות ונפרדות. לבין דימויים ישנים שאספה מתקופות ועולמות אחרים. החיבור בין הפרטי לכללי והזמנים השונים, מייצרים קשר מסתורי, הלוקח את הדמויות למסע בזמן וקורא לצופה התכוננת אחרת ומחודשת.

לאה בר סלע

מציגה ציור טבע דומם "אלומות חיטה", בשמן על בד. שהינו מתוך גוף עבודות רחב המכונה: "כריכה" - כמרחב השתקפות של מצבי נפש ו/או תודעת חלימה ורוח. הציור מבטא בעבורה את המתח שבין עולם הרוח לפיזי. לדבריה: "חג שבועות, חג מתן תורה. זמן מיוחד וחד פעמי בו עלה משה להר סיני בכדי להביא אל העם את בשורת הרוח (לוחות הברית), ובמובן הזה את ההבטחה לחיבור בין הכוח הגבוה באדם והנמוך שבו. זה רגע של תקווה לאיחוד בין העולמות הללו. בחיי היום יום לא אחת העולמות נותרים מנותקים, אך ישנם רגעי חסד - קודש, סבל ומאבק פנימי, מפגש כנה, עשייה אמנותית... ואולי גם השתקעות פנימית בהם ניתן לחוש באפשרות חיבור". לאה, ציירת, עוסקת בהוראת ציור (מבוגרים), מיזמי גלריה שיתופית מרווח בקיבוץ הרדוף, מנהלת אמנותית של הגלריה.

ליאורה קוריס

בעבודתה האנימטית, מופיעות ציפורי טרף החגות מעל מקשת אבטיחים, המדמים לפגרים נטושים. ציפורי בדיה, ציפורי איימה מפוספסות זורעות הרס. ובמרכז המקשה כתם שחור כמקור מים עכורים, ככור מוות פעור. כתמיד, האמנית מבטאת בעבודותיה באופן ישיר ועקיף את התמורות החלות בסביבת מגוריה המהוות השראה ליצירתה. ליאורה, אמנית רבת תחומית, לימדה רישום במרכז האקדמי לעיצוב ולחינוך ויצ"ו חיפה, ציור ורישום בתיכון לאמנויות "רעות".

מיכאל בן אבו

אמן רב תחומי מציג בשמן על בד עבודה אקספרסיבית המכונה: "משה על הר סיני". והרי משה זה שלו כמסה לכנה גדושת צבע אפשרי להקרא כדמות האמן עצמו, הנושא את משאתיו ומסעותיו הרוחניים והארציים באחת, העולה מעלה ויורד מטה אל ראש ההר או אל מצולות הים.

"בְּשֵׁטוֹחַ, בְּעֵמֶק, לֹא בְּגִלָּה וּבְנֶמֶץ, הַטּוֹפּוֹרֶפִּיָּה נָשָׁל הַנֶּפֶשׁ עוֹלָה וְיִוָּרֶדָה, מְחַפֵּשֶׁת, מְשַׁלָּה אֶת עֲצָמָהּ לְהַעֲפִיל, לִוְמָדָת שְׁעֵדוֹי לְחִלָּל מָטָה, לֹא בְּגִלָּה חֹסֵר הַחֲמָצָן, בְּעֵמֶק - מִי הַתְּהוֹם חַיִּים - בָּהֵר יַעֲלֶה מֹשֶׁה שֶׁהַשֶּׁלֶף לַיָּמִים אֲכָל רֶק הַגְּדִי יִרְאֶה לוֹ דֶּרֶךְ פְּשׁוּטָה, עֲמָקָה לְרוֹחוֹת. גַּם הָיִיתִי בְּעִיר הַקֶּדֶשׁ, וְהָיִיתִי בְּשִׁדְמוֹת יִזְרְעָאֵל, נָשָׁם אֲגַמֵּעַ מְרַחֲבִי נְשִׁמִּים נָשָׁם, רֶק נָשָׁם נִשְׁתִּיתִי מֵהֶם, בְּעֵמֶק הָעֵמֶק מִצֵּל-צֹחַ, בּוֹ זֹרֵעַ הָאֵל הָעֵמֶק כְּמִבְעֵי. בּוֹ אֲנִי הַטֹּלָה הַמְּפִלֶסֶת" - (בְּשֵׁטוֹחַ / יוֹסֵף עוֹזֵר)

מיכל אלעזר צור

מקדישה את יצירת הברונזה הפיסולית שלה: "דיים טובות", למטפלים באשר הם. הפסל נוצר בהשפעת תקופת הקורונה, לדבריה: "תקופה בה כולנו עטופים ומייצרים חייץ (כך גם אני, עוסקת בפיזיותרפיה), אבל ממשיכים לאהוב, לעזור, ולטפל. ביצירה מופיעה יד אחת במנח תחינה ובקשה, ולעומתה היד השניה - המטפלת, אווזת ותומכת בראשונה, כשהיא עטויה בכפפה כירורגית ובשרחול של חלוק מטפלים."

מיכל ויטלס

שפתה הציורית הייחודית מזוהה לרוב עם דמויות בודדות שהן כמו מודבקות על פני משטחי רקע. במהלך השנים, נוספו ליצירותיה גם נציגי הנוף והטבע. אלא שגם הנוף נדמה כמהדהד לדמויות המוכרות במרחבי הצבע. כך בציור המוצג מופיעים שלושה ברושים ניצבים כשירה, אך כמו מנותקים זה מזה, לעצמם. "הנה ברוש לכדו מול אש ומים".

מיכל, רכשה את השכלתה בתחום האמנות כלימודי חוץ ב"מכללת עמק יזרעאל", באוניברסיטת חיפה וב"מכון לאמנות - אורנים". הציגה בעשרות תערוכות ברחבי הארץ.

מרים לביא

משתפת: "כאשר בתי דפנה שהתה בכידוד, היא ישבה בשולחן מרוחק ישבה בשולחן מרוחק וצילמה את בני המשפחה בשעת ארוחה בחצר הבית. לאחר מכן כאשר התבוננתי בצילום מה ש'תפס' לי את עיני היתה הסיטואציה המיוחדת וכן משחק אור השקיעה על קירות הבית. יש משהו מאד ייחודי ומרגש בארוחות רבות המשתתפים על הדשא שבחצר. הציור נוצר מתוך התבוננות בתצלום שעות הציור הרבות על יצירה זו היוו סוג של פינה קטנה 'לברוח' אליה כימי קורונה".

מרים, למדה אמנות משקמת במדרשה בבית כרל. בשנים האחרונות היא והאמנית אורלי יסופזון מקיימות בהתנדבות חוג אמנות לוותיקים בקיבוץ היוגב. כמו כן משתתפת בחוג ציור שמתקיים במוזיאון ווילפריד בהנחיית רפי שנייר.

משה שוחט

מציג תבליט פיסולי גדול ממדים, המכונה: "התחממות גלובלית", המורכב מעלי סברס עץ ואבן, יצירה המדמה שריפה ביער. יצירתו של שוחט כתמיד מחוברת לשורשי המקום, התבוננותו בטבע, בחומר (אבן ועץ) ובצורות האין סופיות של הטבע, החי והדומם.

נדב כץ

מציג בציור מופשט את השכונה "פרסה" (שמה ניתן בשל צורתה), הממוקמת במושב מגורין, בית שערים.

בציורו מודגשות משיכות הצבע בתנועת משיכתן המהירה, ציור אקספרסיבי בסקלת צבע מצומצמת במנעד כחול-צהוב-ירוק, המבטא נקודת התבוננות אישית כלפי המקום.

נוי עינב

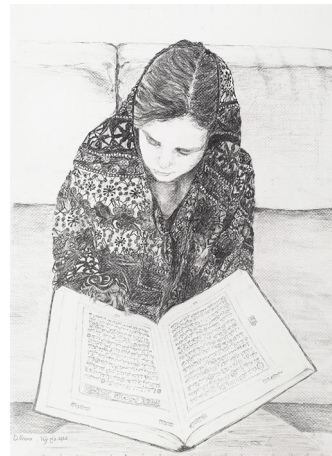
צלמת מסחרית, בוגרת החוג לתקשורת צילומית במכללה האקדמית הדסה, ירושלים. במסגרת פרויקט הגמר יצרה את הקמפיין "Climate", (המורכב משלושה סרטונים), שמטרתו להעלות את המודעות לבעיית פליטי האקלים מנקודת מבטם. הערכות מומחי אקלים צופות כי עד לשנת 2050 מעל 50 מיליון מאתנו יהיו פליטי אקלים, שיאלצו לעזוב את בתים וסביבת חייהם תאבד לתמיד.

לדבריה: "בשנה האחרונה התרחשו לא מעט אסונות אקלים- משריפות באוסטרליה ועד הצפות קשות בוונציה. שינויי האקלים כבר כאן במלוא עוצמתם. בואו נעצור לרגע, ניקח נשימה ארוכה, נאט את הקצב ונבין שאנו הבאים בתור לעזוב את ביתנו בשל שינויי האקלים. חייבים לעצור את זה!"

נירוואנה אסדי דאבא

במהלך הדורות, עמים ותרבויות שונות פנו בתפילה, לישות אלוהית לשם בקשה לגאולה, לרחמים והכוון. בתולדות האמונות הופיעו ייצוגים רבים לדימוי האדם המתפלל, ליחסי הכוחות שביניהם ולהיבט הקשר הרוחני דתי. עם תהליך המודרניזציה והחילון נוצר מתח בין החברתי, פוליטי תרבותי לתביעה לשמירת המסורת והדת, כאשר האמונות דחקה את הייצוגים הדתיים כמו גם את ייצוגי התפילה לטובת ייצוגים בנושאים אחרים. ברישום "מתפללת", מוצג דיוקן האמנית בעת תפילה בקוראן. רישום שנרשם בעת חוליה בקורונה: "בתקופה לא פשוטה, נאחזים חזק בחיים. מחשבות עולות לי לגבי המשפחה והילדים. מה יקרה והאם אשרוד את המחלה. התפילה היא המקום והשקט שאיליו בורחת ומנסה למצוא דרכה נחמה" - (נ.א.ד.).

סיון מור אלול

"קסם חמקמק מסמל את החיים עצמם", כך אומרת הצלמת. את רגע הקסם היא מעבירה באמצעות תצלום "הממלכה" בו מופיע סוס לכן דוהר אל עבר כאלון הגליל. הסוס בתנועתו, כמו נכנס לפריים הצילומי ומזמין אותנו הצופים תוך כדי תנועה להכנס גם אל לב הממלכה הקסומה. סיון, פוטו-תרפיסטיית ומדריכה בצילום במסגרת משרד החינוך בנושא ביטוי אישי בצילום לאוכלוסיית חינוך מיוחד בעמק יזרעאל והסביבה.

סימה לוין

יצירתה מבטאת מורכבות לגבי זהותה. לדבריה: "על אף המוצא האירופאי, אני ובני משפחתי (משפחת שוורצמן - (האיש השחור) התגוררו בעיירה קטנה בסרביה, ורבים מהם נכחדו בשואה) נראו כמו יהודי תימן. צבע עורם ומראם האוריינטלי יצרו בי כילדה תסביך נחיתות, כל כך רציתי להיות דומה לאמא, ואני לגמרי בעלת מראה איחופאי... בעקבות כך התחלתי לעבוד על דיוקן עצמי בדיוני המבטא את תשוקתי להדמות לאחר למזרחי". בעבודה לוין ממקמת את דמותה ביערות גבעת המורה, כשהיא לבושה גליה שחורה ואוחזת בזמורות יבשות. כדמות אלגורית, אישה שהיא ספק מכשפה, מרפאה, מזרחית ואשכנזית גם יחד. ואפשרי כי הזמורות הנאספות מתכתבות עם שירו העגום של המשורר דן אלמגור "זמורות יבשות" אודות התעמרות החקלאי בראשית המאה ה-20 בעולות מתימן. העבודה ככזו שעודנה בתהליך, "שאינה גמורה", כמו מבטאת את התהליך הפנימי שאינו פתור, לגבי זהותה.

סתיו פאולמן

מפסלת את הזמן בסדרת תצלומים העוסקת בפירוק והרכבת מרחב, בטכניקה ייחודית. לדבריה: "הנוף מחבר ביני לבין הזמן, וביני לבין מה שנעלם. זהו תהליך פרמט נוף, בניסיון להחיותו מחדש. בהיעדר האובייקט הממשי, באמצעות הדמיון אני מנסה לנוע אל העבר, למצוא את מה שלא נראה, מה שנמצא מעבר לדימוי, מה שהיה ונעלם ולכנות אופק חדש בו מתאחד העבר והעתיד."

עמירה דוידוביץ

יצרה סדרת עבודות המשלבת דיאלוג בין ציור לצילום, באמצעותה ביטאה מאבקים שהתרחשו במהלך שנת הקורונה. לדבריה: "שנה זו התאפיינה במאבק בשני מישורים. במישור הבריאותי העולמי - התנהל מאבק בין חולי לבריאות, בין חיים ומוות. בעבודה "סגר 1" בא לידי ביטוי הטבע רב הפנים - כמקור חיים, יופי והתחדשות אך גם כגורם להרס וסכנה. המתח והמאבק התמידי שקיים בין שני צדדים מנוגדים אלה. ובמקביל, במישור הארצי - הפוליטי והחברתי, מתקיים מאבק על ערכיה ודמותה של המדינה. כמי שמזדהה עם המפגינים והשתתפה בהפגנות בחרתי לבטא זאת בעבודה "סגר 2".

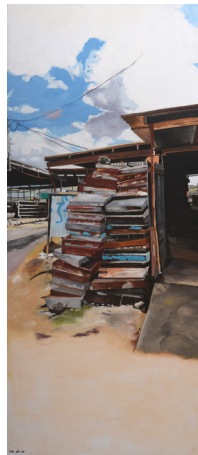
ענת אביהוד דומבק

יוצרת רב תחומית המשלבת את עולם העשייה האמנותית, הרוחנית, העסקית והחברתית יחד. באמצעות תכליטי החימר בהם מופיעות כפות ידיים במחווה לקבלה ולתחינה, ענת מבקשת לשקף מבט נופי על מצב החברה. לדבריה, בקשתנו ותחינתנו לעוד, רומזים על העדר השובע ועל הענקת מקום מרכזי לחומריות.

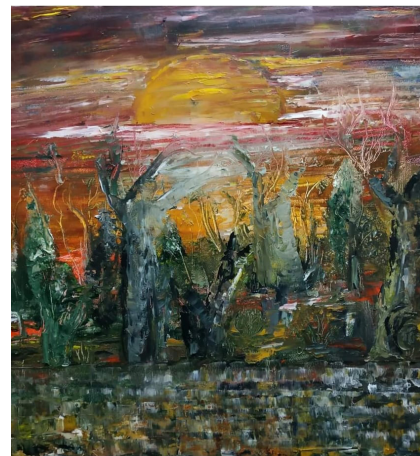
ענת אלון

"העמק הוא הבית. אני בוחנת את הפער בין הנוף הפסטורלי והרומנטי לבין עתיד החקלאות. במסע חקר הטבע שסביבי בשילוב שליחות תיעודית. הציור "בקצה יש נוף" מתייחס לכוורות משפחת ארזי, דור שלישי. הכוורות שבו את לבי כחלק משיטוטי במטעים ובשדות, מבני האדריכלי מבנים ומבחוץ, הצבעוניות, הטקסטורה, החומר, השתלכותן עם האדמה, סיקרנו אותי. נחשפתי לתופעת העלמות הדבורים בטבע, העשויה לגרום לרעב עולמי. התלהבתי מסדר המכסים הממתינים בתורם לשימוש חוזר. בתהליך הציור כאשר הגעתי לכתמי האור, לפיסת שמיים המאירה אחר חשכת הסככה. חשתי לפתע שיש בכך סימן לאופטימיות, לכך שעידן הדבורים לא יעלם ושהחקלאות תמשיך להיות דרך חיים, בתקווה שגם ילדיי ימשכו לאהוב ולעבד את אדמת העמק" - (ע.א.).

צפירה פסואה

מציגה שקיעה אדומה לעת ערב בשדות אלוני אבא. בציור אקספרסיוניסטי רב שכבתי בשמן על בד. הציור צויר באמצעות שפכטל המאפשר גירוד וחשיפת הצבע. צפירה רוכשת את הכשרתה הציורית בסטודיו של הציירת הדס לוי וכן ב"מכללת אורנים".

קורל גרשוני

מציג נקודת תצפית מגבעות שייח' אבריק לעבר כפר יהושע. שלושה חלקים לציוור: הקרקע, הצבר והנוף. לדבריו: "הקרקע מייצגת את העבר, היא מכילה את בית שערים העתיקה ששרידיה נערמו ויצרו גבעה. הצבר מייצג את ההווה של הזהות ישראלית המסועפת. באופן אירוני הצבר צומח מתוך השרידים הקדומים, כלומר הישראלי הצברי נאחז באמצעות שורשיו בעברו בחיפוש אחר זהות. והנוף מייצג את העתיד, לוטה בערפל. אין לדעת איזה פרט בנוף ישאר ואיזה יעלם, המדינה משתנה וכך גם הזהות הישראלית, פחות ברורה ויותר אינדיבידואלית כמו גם חוסר וודאות לגורל המדינה". קורל מוסיף ומשלב ציטוטים מטשרניחובסקי וקהלת: "הנוף הוא ארעי ובני האדם הם תכניות נוף אומר האדם לעצמו. בעודו מנער מבגדיו עפר, הוא מביט אל הנוף הנשקף דרך הצבר ואומר, אחד עוזב את מולדתו ואחד שב אליה, אחד נולד ואחד מת, אחד זורע חיטה ואחד קוצר אותה, אחד בונה בית ואחד מחריב אותו. דור הולך ודור בא והארץ לעולם עומדת".

רוביק פייגין ורובי כהן

עדר הכבשים של צמד האמנים נוצר כמחווה לאמן מנשה קדישמן. לגושי הבטון והברזל הוענקו חיים חדשים בדמויותיהן של כבשים הפוסעות על אדמת העמק ובחצרות החקלאים היהודים והערבים. התמה המרכזית העומדת בבסיס יצירתם, היא בקשתם להחזיר לטבע כגמולו. לדבריהם: "כמי שרואים באיזו קלות אנו פוגעים בטבע וכיצד אנו מתנהגים בבעלות דורסנית וגסה בקיומו וביופיו, יש לנו את הרצון והצורך ליפות ולו במעט את הנזקים שאנו עושים וליצור זאת באותם אמצעים שמכערים אותו. כך למשל גושי בטון שמהם נוצרו הפסלים, נמצאו זרקים בלב שדות העמק ונראו כחטוטרת על גבה של האדמה."

רוביק - בוגר לימודי טלוויזיה וקולנוע. עבד כתסריטאי ובמאי בכל ערוצי הטלוויזיה ויצר סרטים ודוקומנטאריים עצמאיים שהשתתפו בפסטיבלים שונים בארץ ובעולם. מרבה לפסל בחומרים שונים, עובד עם להקת רוק כמנהלה. רובי - אמן. מרבה לפסל בעץ, ברזל ובטון.

רונית דיין וישובסקי

"בעבודתי, אני מאתגרת מוסכמות והגדרות של שני עולמות מעולם הקראפט, צורפות וזכוכית. בהירארכיה האמנותית, אלו נחשבות לאמנות נמוכה, כיוון שנהוג שבמדינות אלו יוצרים למען למען משהו ולא רק למען ביטוי טהור נקי ממטרה שימושית. רעיון וותיק זה של הגדרת עבודה בשל המדיום ממנו היא עשויה, הוא רעיון אנאכרוניסטי שמעסיק אותי בדרכי האמנותית. בעבודתי אני מנתבת את השימוש במדיומים אלה לביטוי חופשי ויצירתי, ויוצרת דיאגרמה של פסל-אובייקט-תכשיט, שנע בין הדו מימדי לתלת מימדי. העבודה מתארת, בצורה אילוסטריטיבית, אסוציאטיבית והומור אישי את סביבתי הקרובה. יציקות הזכוכית הן ה"פן החיובי" של אריזות פלסטיק שקופות שנתרו ריקות אחרי שהוציאו מהן את תכולתן. האריזות לעיתים מעידות על מה שהיה בתוכן ולעיתים מופשטות יותר. אני משתמשת בחלל ובזיכרון של מה שהיה בתוכן כדי ליצור עולמות וחיבורים חדשים".

רות ינאי

מצע אוכלי משמש אותה לציור פיסת נוף ישראלי. עץ בודד על מקור מים, ציור לירי אודות חמדת מקום. רות משתפת: "בזכרון ילדותי, סבא ז"ל נהג לצייר וציוריו מקשטים עד היום בית כנסת. התחלתי לצייר ולפסל כשפרשתי מההוראה, כיום לומדת בסטודיו הציירת חיה גרץ רן, הציור בשבילי מקום להתבוננות פנימית ולשקט".

רחל אהרון

סביבת העמק מהווה עבורה מקור להשראה. בתערוכה מוצגת עבודה מסדרת "ההולכות/ים" בה מוענק משקל לצללים המוטלים במרחב. הציור צויר מתצלום כשדות כפר יהושוע, ההולכות בדרכן לסטודיו של אלי שמיר. האמנית, רכשה את השכלתה האמנותית במקומות שונים, ביניהם: לימודי הדפס רשת אצל יורם לילך ז"ל, ובסטודיו של מרב סודאי. עסקה כמורה לאמנות בבית ספר תיכון.

רחל נמש

ימי הקורונה מפנים את מבטה האמנית להתבוננות פנים הבית. בתערוכה, מוצגים בשמן על בד, בני הזוג גיא ואופיר בביתם שבפלורנטין, ובציור אחר, הרי אלו הקשישים שנתבקשו להסתגר בכדידותם והנה הם פורצים החוצה כמרחפים להם כלב יער, כיוונם מנוגד לזה של השביל, כמבקשים לצאת, לנשום, לחיות.

רינה בוכראוגלו

מתחקה אחר סיפורי ילדותו של אביה באמצעות ציור פסיפס בגואש אל נייר. עשור לאחר פטירתו החלה לחפש את הבית בו גדל עם בני דודיו בעיירה טירה (Tire) שבתורכיה. והיא מספרת: "הלכנו ברחובות קטנים של העיר העתיקה ובעזרתו של איש זקן שזכר את "היהודיות היפות שגרו פה בשכונה", מצאנו את הבית וצילמנו אותו מבחוץ. הבית היה ריק, אבל כנראה שיין למשהו. בילדותי ניסיתי לדמיין את הבית הזה מתוך סיפורי המשפחה, את האווירה, החלומות והסודות. ציירתי את חלונות הבית שוב ושוב, אולי מתוך רצון להציץ פנימה, יצרתי מין קולאז' ויזואלי, מתוך חוויה חמקמקה, מלאה בתחושות וטקסטורות, כמו מתוך חלום"

רעות דפנא

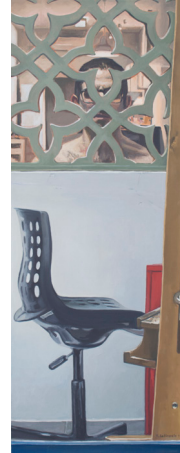
מציגה את "טרמפולינה" - רישום ראליסטי באבקת פחם על נייר, מתוך סדרת רישומים "שנות שינה" (18-2016), בה האמנית רשמה את ילדיה הקטנים במצב שינה. ברישום מופיע הילד הישן והבעת פניו שלווה ונינוחה, דמותו כמרחפת בחלל הריק, נבלעת בתוך בוחק הלובן האינסופי, טכניקת הרישום כמו מתכתבת עם מצב החלימה עצמו בו המודע מרחף בין מחזזות התודעה והדמיון. "תמיד אהבתי לצייר אנשים ישנים, כשהגוף והנפש משוחררים - הרכות שמוקרנת החוצה היא לא פחות ממהפנטת בעיניי" - (ר.ד.)
רעות, בוגרת "המכון לאמנויות במכללת תל-חי", ציירת ומורה לאמנות, ציור ורישום. עבודותיה הוצגו בתערוכות שונות וגמצאות באוספים.

שלומי ללוש

אמן פיגורטיבי. עוסק ביצירתו בשאלות העוסקות בהתבוננות עצמית, הנעה על ציר בין המבט התיעודי למבט האנושי הסובייקטיבי במהותו, תוך בחינת תהליכי יצירה. בציורו מוצג דיוקנו העצמי המביט מבחוץ לפנים הסטודיו. ציור זה הינו חלק מסדרת ציורים העוסקים במבט פנים-חוץ בסטודיו. לדבריו: "הציור מבחינתי מדגיש את המתח אצלי בין הסמל לבין הריאליה במובן הזה, שאלמנטים ריאליים-פרוזאיים מעלים אסוציאציות סמליות מוכרות ואפילו מובהקות (הכיסא הריק, המנורה-הילה, המשרבייה ועוד)".

שלומי, צייר, אמן ומורה, מציג בתערוכת ברחבי הארץ, יצירותיו נמצאות באוספים נבחרים.

שירה חי

השירה והציור מהווים דיאלוג מתמשך ביצירתה, העוסקת ביופי ובחגיגת החיים, בעמק. כאשר הטקסט מופיע כאורגננט המהווה חלק מהיצירה הוויזואלית, מהציור עצמו. הציירת מזמינה את הצופה למסע דמיוני רב צבע, המכוון לנקודת מבטה ותחושתה. היא מציגה בציורה את 'התבור', עטוף טבעת חמניות צהובות. שירה חברת קיבוץ עין דור במשך 40 שנה. הציגה בתערוכות שונות בארץ ובעולם.

שרה אבנין גנישר

מייצרת מסע חושני של זיכרון בזמן, יחסי אם-בת, המאוכלסים במזוודה ובמעשה רקמה. היצירה נוצרה בהשראת תצלום מימי ילדותה, בו שרה עוזרת לאמה לבשל במטבח, מקלפת, מוציאה חרצנים מזיתים ואפונים מתרמילים, כשריח הבצל ממלא את האוויר...

מזוודת נסיעות, שהיתה שייכת לאם האמנית משמשת כרדי מייד ליצירה העכשווית, בצדה האחד על הדופן הפנימית מופיע מעשה רקמה - משטח בצלים מקורמלים, חלקם נוצרו מעיסת נייר וכדים. ובצדה השני, רקום דיוקן האם בצעירותה, כשהיא עובדת במטבח, במעברה.

תרזה פרסאי

מעניקה משקל שווה לדימוי ולמילה הכתובה ביצירתה הייחודית. מגזרות הנייר שלה הינן כמחווה אמנותית לשיריו של נתן יונתן, חבר קיבוץ שריד. תרזה מאזכרת ביצירתה הטריפטיכית, שירים מסוימים בהם עסק המשורר ביחסיו כאב לבנו. כך למשל באחת מהמגזרות מופיע קטע משירו "זמר לבנו" (לכשתגדל ליאור, ילדי שלי) אשר נכתב כשליאור היה ילד בן 4. רק לאחר מותו של הבן (במלחמת יום הכיפורים) קיבל השיר, כמו רבים משיריו, משמעות טרגית ומצמררת.

הערוכת אמוני עמק יזרעאל
ה-9